

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 80.

Anden Sæssion.

28de Møde.

Torsdagen den 14de November.

(Fortsat).

Ætserning: Jeg beider om Ordet for at gjøre en personlig Bemærkning.

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har Ordet for at gjøre en personlig Bemærkning.

Ætserning: Her er blevet sagt, at det System, som jeg havde foreslaaet, skulde jeg ikke have Hierte til at gennemføre, fordi det var et Plyndrings-system; at jeg havde henkastet det blot som en letfærdig Lefsen med Folk, som let kunne ophidses derved. Dette erklærer jeg for ubeføiede Insinuationer. (Hør!) Jeg har forfulgt det System, som ved Lovens første Fremlæggelse her i Thinget blev antydet. Jeg har ikke sagt, at man skulde tage alt, hvad en Mand kan undvære; men jeg har sagt, at man skulde tage af det, en Mand kan undvære; at man skulde tage, hvor der er noget, der kan undværes; og jeg vil spørge, om der gives nogen anden Mulighed i Verden, naar man vil beskaffe, end at undersøge, hvor der kan undværes Noget. Jeg har aldeles ikke indladt mig paa at henkaste noget Løfte, som jeg ikke skulde kunne indfri. Jeg haaber, at man her i Thinget vil overveie meget nøie mine Uttringer, og man vil da see, at hvad jeg iblandt Andet væsentlig har henledet Opmærksomheden paa, og hvad man ligesaa godt kan kalde Udgangspunktet for Plyndrings-systemet, det er, at man vilkaarlig, — for her er Spørgsmaalet om det Vilkaarlige — har taxeret den Mand, der har en Indtægt af 200 Rbd. om Aaret til at betale 4 Rbd., netop 4 Rbd. i Skat, og den, der har 199 Rbd., til Intet at betale. Dette er en vilkaarlig Grændse. Der er Vilkaarlighed overalt; jeg forkaster den ikke

og kalder den ikke et Plyndrings-system — den Vilkaarlighed, der træder frem gennem Lovgivnings-Magten, haaber jeg aldrig træder frem som et Plyndrings-system.

David: Maaskee det ogsaa maa være mig tilladt at gjøre en kort personlig Bemærkning.

Formanden: Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (David) har Ordet, forat gjøre en personlig Bemærkning.

David: Den ærede Rigsdagsmand har paastaet, at jeg har brugt Udtryk, der indeholdt en utilbørlig Insinuation. Da jeg hørte denne Paastand, havde jeg strax Formodning om, at det ikke kunde forholde sig saaledes (Flere Stemmer: Ja! Nei!), da den Mand, som skal vaage over Ordenen her i Salen, i saa Fald, sikkerlig ikke vilde have undladt at gjøre sin Pligt, som er, at tilbagevise en utilbørlig Insinuation. Men min Formodning er bleven til Visshed, da jeg erfoer, at det ærede Medlem, som vilde gaae det imøde, som han har behaget at kalde en utilbørlig Insinuation, ikke engang har hørt hvad jeg har sagt, eftersom han bebrejder mig, at have beskyldt ham for „Lefsen med Personer, som ere let fængelige til at forføres“. Jeg har slet ikke talt om Personer, jeg har talt om Lefsen med Ideer; det var mine Ord. (Ja! Ja!) Men jeg troer, at naar man vil beskylde Andre for utilbørlige Insinuationer, saa er det først og fremmest Pligt at have hørt, hvad der er blevet sagt, og det er dobbelt Pligt, naar man kjender sin Stilling i Salen, og veed, at Cens Ord have en saadan Vægt, at Echoet her i Salen pleier at gjengive dem med et Hør; under saadanne Omstændigheder er en Tilfidesættelse af denne Pligt selv utilbørlig (Hysen). Ja, Echoet her i Salen fremtræder under forskjellige Former, eftersom det er Venner